Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Commentaria in universam artis logicam - Cod. Ettenheim-Münster 277

[S.l.], [17. Jahrh.]

Qvaestio 2da

urn:nbn:de:bsz:31-129937

Visual Library

QVÆSTIO IIDA.
DE VNIVERSALIBUS COÍ.
QVÆSITUM PRIM.
An et quod sit Universale?

Circa rem hanc varij antiqui fuere errores. quidam n. ut Epicurei tum singularia concedebant, ea vivitati indeq; nominales, q res et nomina rerum ore è medio tollunt et tum voces rerum è ponunt. Alij v. ex schola Platonis rerum quem admittebant, illa tum à singularibus separata è contendebant. Verum hic utrisq; error fit.

Chio 1. Dari rerum est certissimum

Hæc chio certa è in oi schola. Principia v. pleq. Dò nos hic n. quæri De eò Existentia rerum specialiter quæ sit: existent An rerum à re An v. tum obiectiue in alio. Sed QVÆSITUM è. de eò rerum quæ de eorum simplo, ipsa n. specialiter de Existentia rerum ea Platonis agimus. iam ad

Pbio Chio 1. Dari Genus multarum rerum è certissimum quia rerum dari certum. nos supponimus certum, pbio ofeg. Genus n. est singularium sed rerum sed et patet dari Genus ad rerum dari necessario è pbio ma. de rebus infinitis et corruptibilibus n. dari Genus sed singularia sunt incerta infinita et corruptibilia ad Genus n. est singularium sed rerum hoc è res ipsarum quæ stant sub rerum.

Pbio 2. Epicurus docet hos concipere horum in coi n. conceptu Jeanne Socratis et Platone aut alio indiuiduo sed hic sic conceptus è rerum et patebit infra ad dari rerum.

Pbio 3. quod Adriani horum de Petro Paulo et Francisco diuersis. Petro è hic Paulus è hic, Adrianus rerum est aptum ad multis. sed Vnum aptum inter multis è rerum. ad dari rerum.

Chio 2. Vtile è vnum aptum inter multis.

Hæc è defio contentus rerum. quantum Sophech. Dò è. Multiplicitas abiis quæ diei rerum.

1° Dri aliqd Vrle in cando nempe id qd est oni est multa cant et dicy
sol Catum et alia cant Ex Sapiens.
2° Dri vrle in Hando et repsentando. Vrle in Hando ft voces et nomina
cra q multa. Hant enim q nam vrles indicant et hoc mos hi et ni in
rel nam hi q dam multa Hant et Commuta multa et nam Hebdgare
Concipt v. Imentis Dri vrles in repsentando qa multi repsentant
et qa repsentant nam illas vrles.
3° Dri Aliqd vrle in cando et hoc mo Dri ipsa nam vrles q ft est
pont ince multis.
4 tandem Dri aliqd Vrle in judicando fi: id qd de multis enunciat
et hi de Socrate et Platone et hoc qto fiant in et 3° mo accipitur
vrle mgis a Logica fuit considerari.
Explicat Defo. Jn d fine data vrles hoc gnis e Vnum hoc e vrle ft
ei unum nomen et res. qa hoc excludunt in aequoca q hicl fit unum
nomen n hi res. 2° Excludunt omn nomen complexa q n ft unum q nomen
et hi alis. 3° Excludunt in Analoga q n ft unum q res hicl
analoga ponit dici vrles fed Latissime sumpti vocabula vrles q ei fi:
q e esse, structi hi et quod non hic accipimus Analoga vrles dici ne:
quiunt. Excludunt tandem in Entia q accns. Loco Dri e aptum
ince multis qa hoc n. differt vrle a singulari contrahit qd hoc ne
ponit ince multis, illud v. ponit et n Dri in defne qd e actu in multis
fed qd Aptum e ince multis qa fit et Cum ft nam vrles hicl n
fint actu in multis ponit hi ince multis et hoc particula tale mo rifle
geda e et ad nam vrlem n fufficit qd ponit e in multis qmodecumq
fed qd ita fit in multis et in illis multiplicat et hi respu Platonis et
Socratis.
DE VS v. hicl reperit in multis, est n. in triby perfonis, n hi Dri vrles
qa in illis n multiplicat nam Deitatis fed eadem q est in Patre est n
in Filio et Spiritu s. et sicis catholica docet.
Aliam definiem vrles affert Artes hl de Interp. Cap. 5. ubi fit id definit.
Vrle est id quod potest predicari de multis. hoc defn n
bona e, n certitudinem quem fed descriptiam Porphyrii data fi: ft vrles
vrles. Predicabilia n. e Generalis vrles Plures ab eis certia.

Et ex oppo. ubi est predicari de multis quia est ut in multis. Ubi n. predicari fiet modum essendi.

Cap. 3. De Nominibus. Quid Voces et nomina dant in natura res utres.

Pro I enim Consentit Porphirius nominabit. Pro E. Quia. Hic quia Socrates et hic mera et sed non est hic nihil ubi sed in mera in eo, falsum est n. Deinde et Voces illas in eo non Socrates sed Platon vero n. sed accent quia Voces et nomina dant in natura et res utres. quia de rebus singularibus predicant. Hic Chris intelligenda et de utili fundamentali, scilicet n. ut in sequentibus dicemus et dat a fine rei sed tria alterum ultra.

Arg. 1. quia est in rerum natura et singulare quia nullum dabit utre. Arg. quod est ens. quia est in mundo et genuinum sed et ens genuinum et singulare quia est in rerum natura est singulare. ma. pat. mil n. et in mundo quia est genuinum excepto solo Deo quia et ens non genuinum et singulare sit non. genuinum tria trahit ad res singulares quia et quia et genuinum et singulare et quia non est in mundo cum sint genuina erunt singulare et quia nullum dabit utre. Ex quo concludere hoc argum. nullum dari utre. sunt non intelligit nisi ens. ad phat. Ex concedendo ma. et sicut ma. sed et quia et genuinum et singulare quia et genuinum quia et quia et et singulare concedo ma. quia et genuinum dari nec et genuinum alterius et singulare nisi. Ad pl. Ex eadem ma. genuinum trahit ad res singulares tria quia et quia et sed dari nisi ens. Ea quia quia et et genuinum et singularia tria quia. secundum dari res utres, genuinum sicut res singulares genuinum et illae. Argum quia tria concludit de ipsis quia et quia et genuinum non. de istis quia dari et genuinum aliter genuinum.

Arg. E. Si haberent proprias utres et hoc maxime quia de singularibus non dat sed hoc est falsum quia non habent proprias utres, ma patet ex ratione Chris quia sic sequitur, dico n. genuinum divinis utres quia de ipsis est sed non de singularibus sed ma. De Deo dat nisi sed dicit et ens singularissimum quia de singulari sed et sed. ma. et certa quia Phrisgia et non sed mio Regina omnis sed hoc agit de Deo tanquam de fine ille quia ma. nisi et non clara.

Hoc argum. postulat Schol. illis Dubij. An de singularibus possit esse scientia.
Ad quod breviter & de singularibus ut sic bene potest esse aliqua scientia ut
patet ex hoc argum. de Deo de quo esse nostra Theologia nisi ut scientia respicit
non singularitates ut sic sed tantum respicit singularitates materiales et aliquas
ut ita dicamus quae sunt esse certae et certus quia non est esse respectu alicuius
mutabilis et contingentis, quod quidem dat aliqua singularia esse minus certa et
minus ipse esse Dei de tali bene est esse scientia. Ad de ratione singularium
materialis et contingentis non dat esse scientia quia hic status quae illa in quibus non est
participata ratione, idemque est mutabile et corruptibile et quia de ipsis non potest
esse scientia. Ad argum. pro Parte Veram esse ma. de singularibus illis quae sunt con
tingentium considerata de ipsis non magis dari scientia, minus tamen de singularibus
ipsis de est certa et incorruptibilis quia hic status non dat esse scientia sed tam
restare quia illa non quoque intelligitur certe posse v. singularia et sic quinquis de
Deo quia est eius singularissimum habet esse Theologia, tamen quia cognitio ipsa de
ipso habemus quia hic status quia supponit cognitionem aliquis actus naturalis erit aliqui
assignari actum, maxime quia non in suo esse.

DUBIUM QUINTUM

Utrum Vita detur scientia a parte rei ante omnem actum intellectionem?

Praecedenti dubio dictum est singularia admittenda esse certa fundamentalia
hoc est concedendum esse ipsa quae quia in quantum individua cum singularia sint
ipsa quae non a parte rei non dat actus scientia sed fundamentalis quia quia
fundatum actus non est ipse essentiae certa scientia et quia in ipsis sed intellectus
actus quia esse certus illis tamen in illis quam fundat et de hoc quod in
scienti, Nunc scientia sit actus a parte rei An sit fundamentalis?
Plato Divinus ponebat quae illas actus separatas a singularibus in ipsis
subsistentes a parte rei abq. ulla dependentia ad illas ad individua
quae Ideas appellabat, cum tales non hic mus consistentes habent unum
et substantiam ad eorum in multis inserebat Plato certe scientia dari a
parte rei ante omnem actum intellectionem.

Scotus tel q stolaph ipse ex cum suis Asseclis asserit Dari substantiam
a pte rei independentem ab ultimo Fatro sibi ipsum, non tamen substantiam
et aptitudinem ad eandem in multis in ipsis naturis rerum ante eam ultimum
actum. Ex pte collligit Dari unitatem substantiae a pte rei ex mit aliud respectu ad
unitatem substantiae ipsa unitas et aptitudo prima ad eandem in multis.
Fonseca primus Scotum sequitur q nam unitas fundamentalis antecedens ex:
istat in singularibus tribuit aliquam statum in q ipsa habeat esse et uni
tatem et aptitudinem ad multa et segmentat asserit Dari unitatem substantiae a
parte rei. Sed omnes istae et eae coeli philosophorum et Theologorum sunt
Pro Veritate ex ultimo Dd. Nam illas q unitas determinans quae in Bestia statu
consistit. 1: in statu contractionis et sic existunt in singularibus et non in suis
a pte rei. Et in statu Entitis q vocat tui Divinum substantia entitatis et
generalis q ab ipsis emanant. 3: Consistit primum in statu abstractionis
eam sic sumpsit in q statu assumunt ipsa nam q in singularibus abstractae, Conf
deratae tu abs illis singularibus et in hac Bestia statu ponunt V. g. substantiae
Nam Humanam illa in statu se sine in statu entitis assert tui sum q di
cata entitatis et generalis constituantur ab ipsis substantiis ut ea unum rationi
sibile ad mutationem, item v. g contracta ad hoc nel illud individuum
hoc a q in Petro et alis singularibus hl statum abstractionis, q
v. considerata eadem non abs illis singularibus, vel q ab illis ultimo q sunt
et illis constituunt in statu q sunt abstractionis sine abstractionis. Ex q statu abs in notitia
a in alio a Dicit ideo q ipsi in statu abstractionis repugnant. Ex statu a
q sunt abstractionis hl q carent singularitate hoc ipsi in statu abstractionis repugnant.
Dicit in in statu q sunt abstractionis unitatem quidem et aptitudinem ad multa, q dem
ipsi ut a abstracta ad singularia non repugnant. Et ea Nam in statu abstra
ctionis q dem assert q ipsi in statu q sunt abstractionis repugnant et assertit fundabil.
Si vis accipiat nam sed in statum entitis nel sed sic nil minus nil q ipsi in
alio statu considerati repugnant ex ut sic tui Dicit generalia entitatis q
nam in genere statu repugnant cum ipsi Dicit. Sine in assertes horum abstractum
ad singularia sine q sunt ab illis q hl q sit a nel rationi, q sibi et ad
mutationem. Hoc quotuplex sit Chri 1:

Cap. 3. Idea q denominantur Entia non sunt
subsistentia q se separata a singularib.

Hac Cap. c. 3a Platonem ad colligit ex Arte, hoc quod non ex 88. affirmat Platonem Janeli bonum Justi, intelligibile Justum q Ideas pro exemplaria q dam omnium creaturarum in mente divina constituit q Deus Theologi nri Ideas accipiant, Justitiam Artem Platoni hanc Jentia Justitia impugnasti. Sed quod sit de hac cum hi fort sentia Platonem Justi in Jugra explicata opinione tuetur non potest explicari. Sed hic explicat non nullam ex nos, nec non credibile c. Aristotelem arguere Justi. Jam si ipsi quia ex mycè ubiq tantam autoritatem imponere, et nil hat Platoni secutus Deum in Verum constituentes ubique sentire jam ejus mungin de ventat Justitiam non ventilare.

Ptm cum Chi. Ors entia c. non commune cum re cuiq c. entia Jed res nates sit de entia singularium quæ sit communia cum singularib et q Chi nera. Ptm. m. aut et rationis sit de entia hors et hic c. de entia Dei. Jed hic ors sit nates quæ nates sit de entia singularium. Ptm m. sit n. quia Jequit et Deum q sit nates. m. j. Jehm Ptm ors entia dl participari ab illo cuiq c. entia Jed n sit participati ab aliq nisi communiq cum illo q ors entia non c. communia cum illo cuiq c. entia. ma. c. etam, si n. hic n participari aut aut rationis n est de entia hors aut rationis q ors entia est participari ab illo cuiq c. entia. Ptm m. participari entiam alicuiq c. hic illam Jed hic entiam c. cuiq cum illa q m. mera

Ptm E. Vere c. illud q c. predicabile de multis Jed Idea Platonica n sit predicabile de multis q Idea Platonica n sit nates. ma. patet q de similiter nates. Ptm m. nil sit predicari de aliq Jisi forte Jerunt entiali nisi Jit in illo Jed Jehm Platonem non solum entes n sit in singularib constituit n. plane separati ab illis q n potest predicari de illis q n erunt nates.

Ad 3. Illa quæ sic separata est indivisa in se et divisa a quibusdam aliis
dicitur individuales et singulares. Pat. ergo quæ singularis et individuum
est quod est indivisum in se et divisum a quibusdam aliis. Et ars in qua illa
res est divisa a quibusdam aliis, suppositum n. quod sunt separata a singulari
Deinde est in individua in se, nil n. est assignari in genere Ptolemæi quibus
individui qui sunt plane singulares.

Ad 2a. Quæ Petrus in distinguit actu a singu-
lariter ceu ab una numerica ante ocum et rationem
alterius sed hic distinguit reor rationalia, quia non
distinguunt oculus grossus Metaphysicus nisi se

Hæc Ehrh est ita dictum, Cors hic nihil Thomistas. Anti cuius etiam
N. Varia a Philosophis assignari distinctionum genera. Distinctio
in est nihil aliud quam negatio Identitatis unius extremi cum alio, et
negatio aliquando est nihil extrema positiva quia est nihil Petrum et Paulum
quidem nihil Deus extrema sicut Verum est Positivum aliud Privativum
vel Negativum quia est nihil Visum et Cecum et alia certa negativa
Distinctio in est duplex 1o In distinctionem realem et rationis.
Distinctio realis est quæ est a re nihil Deus extrema ante ocum alterius
et rationem et hæc distinctio realis multiplex est.
Alia est distinctio realis rei a re. Alia distinctio realis modalis
Distinctio rei a re est quæ versatur nihil Deus extrema, quæ habet ordinem
sam entitatem quod distinguunt Petrus et Paulus. Lapis et ego. Distinctio
Realis Modalis est quæ versatur nihil rem et modum rei quæ rationem distinguit
Figura a corpore, Relatio a fundamento, subsistentia a natura.
Alia est distinctio Realis quæ versatur inter modalis et mutus et est illa quæ
versatur nihil aliquid res nam nihil aliud et omissa addit aliquam entitatem
realem ab ipso Immersam sic totum hic distinguit realiter a quibusdam
philosophis ergo mutuo v. g. a mea anima quia est a non rationalis, ipsi n.
Hoc hic est mutuum addit in quam quia realiter distinguit a mea et sic distin-

quia homo rationalis a mera distinctione rationis intendentis et mutuo.
Distinctio rationis est ipsa res sed non est ea nisi cum ratione ante eam
illam operantem, Verbaque hac distinctio nihil aliud ipsa res est nisi ipsa
identificata quando ipsum illum ipsum illa distinctio conceptus concipit
et hac distinctio est duplex.

Alia Rationis ratiocinatis. Alia rationis ratiocinatae. Distinctio rationis
ratiocinantis est quae fit ab illa nulla praeexistente fundamento in re et quando
illa distinguit duos a seipso v. g. quando scilicet ipsum identificans Petrum et
Petrum. ibi Petrum distinguit in ratione humanitatis a seipso in quantum habet rationem
humanitatis et est pars rationis ratiocinantis hac distinctio ex Petro in maior
habet fundamentum et conceptum ipsum rationis humanitatis ex ipsa rationem humanitatis.
Distinctio rationis ratiocinatae est illa quae fit cum fundamento in re hoc est
non ex mera operatione illa sed ex re ipsa habet fundamentum et rationem distinctionis
et hac non distinguit amat a rationali in homine, habet non illa non
fundamentum et distinguit hac duo inter se ex hoc in quantum amat est prin
cipium sentiendi in quantum v. rationalis est principium ratiocinandi cum dis
currendi et haec in homine amat et rationalis sed sunt una et eadem entitas
rationis et hoc mutantur multiplices, quando non habere id quod habere possunt
plures entitates rationis distinctae.
Inter distinctionem Realem et Rationis Mediam quidam fingunt sectam quae fit
minor inter realis et maior inter rationis cum fundamento cum ea non sit nisi una
aequal. sed hic sequamur sententiam huius rationis studes est distinctio
vel est ante mentis operationem vel non est sed post illam quae non distinctio illa
media erit vel ante mentis operationem vel non erit, ante est certum quia
non dat medium inter illa duo. Si dicas quod fit ante mentis operationem
tunc ipsum quae erit realis. Si dicas quod post illam et non ante illam.
sequitur quod fit rationis distinctio quae illa distinctio media non erit nisi distinctio
rationis realis et rationis. Denique distinctio est passio entis sed inter res
realis et rationis non dat medium quia non datur aliqui distinctio media
inter realem et rationis.

Tertio dicimus quod rationes rationicinatae naturaliter debent assignari. Cum
dupliciter sit finis definitionis rationis ipsius ratio non oportet. Ex hoc
tertio definitionem illam quae in ipsa ratione videtur esse V.G. quae illam cognoscit
aut regit in horae et Leone quae realiter definitionem, nunquam ad cognos
cendum aut in horae et cognoscendo vel quae modo aut quod est in Leone
definitionem realiter ad aliquid quod est in horae nunquam ab ut in definitionem aut a
ratione. Et ex eo quod modo rationem eorum regit in nigredine finis albedinis
nunquam illam ut definitionem eorum ad albedinem.

Tertio debet assignari finis ipsius rei ipsa illam non potest penetrari unica
cognitione quod sit similitudinem sed de singulis rationibus finibus in propriis
conceptibus cognoscere, ex quo natura cognitione fiat in ratione definitionis rationis
rationicinatae. Hic patet
quod ita quod Christus. Ora nam unitas non est finis de finis singularibus sed
si definitionem rationis realiter ab illis non potest fieri de illis quod non definitio
rationis ab illis ante mentis operationem, ma. est certa, horae n. est una finis
Petri et hic, stat et aliae. quia m. ad veritatem propositionis petit rationis
dentibus propositi cum finitis, ex eo n. ipsi propositionis V.G. Caiphas et
Lapis, Asinus et hic est falsa ita propositionem definitionem realiter in illis quod
si non unitas definitionem realiter in singularibus non potest esse de illis propositi.
Hinc rationes occurrunt sectatores afferentes definitionem quod non rationem
satisficare illas quae non n. v. definitionem mediam sed significant non in effi
cient sectatores. Illa n. definitio cum sit finis illius ante cum mutis
autem et rationis quae si rationis definitionis sufficient ad satisfaciendas quae
illi medii non definitionis sufficiens erit finem et illa rationis est.
quia 2a. 1. Illa definitionem rationis rationicinatae si definitionem cum finito
in re sed aliquid et rationis et idem dicimus de aliis gradibus Metaphysicis
definitionem cum finito in re quae rationicinata. quia m. Ex eo n. quod
illi modi aliquid quod est in Leone definitionem realiter ab aliquid quod est in horae,
definitionem non potest esse finem quod in horae a ratione vel quia modi non illi
cum rationi humanae modum est in ipsa ratione similia et differre in

singularitate, manet et conjunctim manet in ipsa et omnibus et conjunctis singularitate ipsa distinguit manet unitas a suis singularibus cum fundo in re ipsa manet unitas distinguit a singularibus res et rationalia.

Cap 3 Nam a sola re sit Unitas numerica
sed non Unitas realis a numerica non realis sed
res et rationalia non distinguuntur.

Hic Cap 4 sed plus. Antequam singula ponat Dr. et Unitas in ea sed definiri. Unitas et negatio divisionis rei in se et indivisibilis cum alio, hinc aliquid et unum nihil et aliud ipsum et indivisum a quolibet alio, non negationem non intelligimus primam et simplicem negationem sed negationem primam tale, duplex a. est ad appetitum affirmatio Unitas Una realis, Altera mentis ens numerica. Realis iterum duplex et Alia generica Alia specifica ipse Unitas realis sicut explicatum non potuimus nisi prius quid sit divisio realis explicemus.

Est igitur Divisio Realis quid sit quam divisa separata realia. Divisio Realis generica est quando nihil divisum quod realia entitatem quam dividunt nihil se defingant sicut Lapis et hic divisio quidem manus est quidem minor vestis divisibilem quod quidem nihil remuti. Divisio Realis specifica est quando nihil separata entitatem sunt distincta ipsis dividunt nihil hominem et Leonem quia nihil se non quidem generica sed specifica dividunt. dividunt ipsa in rebus realibus quia est generica dividunt in certa sunt in realibus hominis et irrationali. Jam igitur patebit quid sit Unitas generica et quid specifica. Unitas generica est Negatio divisionis genericae hoc Unite copulant sicut A Les. Unitas specifica est negatio divisionis specificae quia Unite Petri et Pauli quid unum quid.

Obiectio. Unitas Realis hic non facilis defendi. Unitas realis est negatio divisionis in plures entitates.

Unitas v. Maäht eine Numerica e negat Omissio in plura ppter individuatia eine Corporalis individualis ihrer Unitas d in Petro v. G. q e intrinsice in plura ppter individuatia.

Dubitio v. e ob eine Numerica eine Maäht e q interrichtet mit mitin Duo ex Tem Speci q q Omnia ppter individuatia distinguunt et Petro et Paulo Studuad numerici qa hat ppter individuatia diversa. Ergo eine Corporalis individualis nil aliud est jm certi sam mau certis intuel significata et hoc ostendit hic Carnes q ppter stant in necessari hoc certales et ab illis formis rerum individuum. Ait Ritschl.

Sti 1. Pars Christi q nullam seri hl Definition. Nau n. humana q e in Petro à sti rei n e Omissio in plura ppter mäthia eine Corporalis individualis qd nau humana q et idem Sacrum de aliis naus ergo hl Unitas numerica à sti rei. Obj. pat. qa Unitas numerica e negat Omissio in plura ppter individuatia. sti ans nau n. Petri hl tm has Carnes, hoc ostendit qd n hl alia ppter Definitio V. G. Paulinat Francisci eum nau q e in Petro distinguunt realit numerici tm q ppter mäthia ab illa nau q e in Paulo qd nau Petri à parte rei est Omissio in plura ppter mäthia.

2. Pars Christi De Unitate Foäti sti 1. Unitas Foäti e passio nau realis sed nau realis Dei à sti rei qd et Unitas Foäti, mn: e certa et Metaphys. mn. n est qualitas et ohne Hinsicht. passio n. Deity Jnam nam et certiam qd si à sti rei Dei ipsa nam Deity in illis unitas Foäti.

Sti 2. Vt n. supra vidimus Unitas Foäti nil e aliud jm Omissio rei in plura Speci qd vel qrd sed à sti rei in Genus individuo sher Drum numerican Dauq qrd et Speci v. G. in Petro Dauq rau rähts et rau hort q nt de se pat n est Omissio in plura qrd et Speci qd à sti rei hat ihan individuum. Tunc vltra. sed hoc individuum eine negat Omissio e unitas Foäti cum n pert ei Unitas numerica qd à parte rei Dei unitas Foäti.

pbr 3. Nam Humana v. g. dum sit ut petit unitas numerica quia sit ut petit et singularis quia petit unitas, habens esse pat. quia est unitas
ant et habitis aut modus sui numerica.
3a Pars Chus quia sit: hic duo unitas ut distinguntur realiter sit sit.
unitas habitis et partis nam sed ipsa nam ut differat realiter a differentia
numerica cum individuali sed sub eum illa distinguat ab plurium et quia
nec unitas nam esse nunc distinguit realiter ab unitate numerica.
4 Pars pbr Fundata hac unitatum quia sit nam et singularitas distin
guunt realiter realiter quia ipsa unitas eadem mo distinguunt sit.
Denique unitas habitis manet in statu abstractionis, unitas numerica minima
neq n. pars sit in illo nam statu cum nam in illo afferat negatam omnem
necessitatem sui differentiam individuantem. Ergo his respondet.
Unitatem illam habitem ipsa hic nam a pbr sui ut unam numero sed
multiplicatam quia clari pat. si n. unitas illa ut afferat realiter a dig
numerici et hic ut stat plurium multiplicandi numum et illam, mul
tiplicari, unde ulterius colligit nec hanc unitatem a pbr sui et eum et
differentem ad plura antis eorum manet ipsa.

Chus 4a Hic duo unitas ad constitutionem rationis
quidem pertinent, neutra tamen eas sufficiens est, ut ab
illa nam duas habitis rationis. Sed petit alia quia
ratio unitas perfectus, hinc potuimus et petitum.

Hic Chus hic 3 pbr 1a De unitate numerica quia regat pbr. nam quia duas
rationes dicit fallem posse multiplicari dum modum circa in alio, in mysterio
sit dicunt sed hic multiplicatio quoniam ab unitate numerica quia constitutionem
rationis pertinent unitas numerica.
De unitate in habitis pbr chus. Fundatum rationis habitus sunt pbr et convenientia
sui similitudo plurium in alio nam sed hic similitudo et convenientia
ordo ex unitate habitis quia ad rationem pertinent unitas habitis tamen fundata
ma. stabit clarius ratio. pbr mo. ois convenientia sui similitudo et in una alio
sed si n. in est una alio sed sit duri in alio convenientia sed hic
convenientia in ordo ex unitate numerica cum ex ea petit nascat duo in
convenientia quia minus vera.

Quod Neutra sufficiat ad constituendum entia patet ptio. Et in pri de Numerica certum est, Illa n. cum careat ratione communicabilitatis et indifferentiae ad plura non potest constituere entia patet, de cuius ratione est unitas et aptitudo ad eandem in multis.

Quod nec sola unitas sufficiat ptio. Unitas ij entia patet, sed nihil in ea entis est ita illi oppositum ut non possit competere singulari: sed unitas illa solaris competit non singulari, go non est sufficiens ad constituendum entia patet ma ptio. entia et particulari ut sic ozo distinguantur et opponuntur go non ergo hic unitas sibi oppositam et alteri repugnantem, non ut ducimus unitas entis solaris simpli affert quidam communicabilitatem et indeterminatam ad plura ijm certis in particulari hic n. pl. ptio mo. illa unitas competit naturae sibi go quod naturae quidam est ait ginde illam gpetus communitas go sicut ipsa natura competit singulari cum pl. realiter et distincta ita non competet eis ista unitas.

ptio. 2a Unitas solaris multiplicata in nisi nihil sup. globatum est, Nai n. distinguitur haec ad unitatem numerica go si illa sufficeret ad constituendum entia ergo illa unitas est communicabilis multis et sequeretur unitas generica multiplicata in species et specifica in individua, Vnde ozo species entis erunt gra et singula individua erunt species g plane nihil absurdum. Et patet hoc ex ozo ipsa hrent illam unitatem g ad constituendum entia est sufficiens.

3a pars ptio. Si n. non sufficit numerica rei solitae unitas go alia 2a ponit g ijm nam solitae constituat entia et haec est unitas perfectionis. q v. haec unitas sol tm g illam ptio. Illa unitas tm hl ce g illam mi repugnat existere a pte rei sed repugnat go nam existat cum hac unitate perfectionis a pte rei go haec unitas tm hl ce g illam. ma pat. ptio mo. Haec unitas consistit in negatione singularitatis sed non a pte rei non pl hre hanc negationem singularitatis go neg pl a pte rei hre hanc unitatem perfectionis. mi ptio ex dicte.

ôm Vnitas idea nequit perfectè ea è completi nati, nisi quod perfectè et
rectè liberata à omni imperfectione à quibusdam contractionibus et hanc quam
ea è nihil hæc ultima rationi commiscet. Vnitas generis nihil includit
aptitudinem vel rationem diuidendi in plura individua quæ unitas nihil sic
et excludere diuisionem sed solam unitas perfectè excludit hanc diui
sionem quæ illa sola est generis nihil. Ergo in. diuisio in plura individua
è ratio formalis quæ illa sola affert hanc aptitudinem ea illa sola
excludit diuisionem. Denique Vnitas formalis de ij sup. è tollit hanc
diuisionem sed illam secum compatitur quæ è est generis nihil.
Circa hanc Vnitatem quæritur hic: Dubitant quam sit Oppositum
vel Negatione pura, ad quod dicitur Ex quod è sit pura negatione sed pri
uatione. Ratio è quia hæc unitas è in ipsis entibus quam ad suam negatio
ad è ad diuisionem in plura individua. De ij aptitudine è tenet è concordat
inter Auctores, nam sic: Ratio m. nati à ipsi rei unitatis secum generatim utitur. in.
v. hæc aptitudo hæc communiat nati bonitatis utitur. De hac re quæ res sen
tiamus sequentes indicabunt Christi.

Chri 5. Quia à ipsi rei est è prior singularitate nullam hæc
aptitudinem est sit in multis quæ realem identitatem è in Porphyrii.

Ori nati tribuit aliquem statum sic: est è prior singularitate in quibus illam hæc
aptitudinem ad è ratione in multis. Sed ipsi è ipsum sic
Supponit in. nam è à ipsi rei entitatem ad singularem et individuum deperdit
sed hæc suppositio è ordo falsa quia ut quod ea illa nihil. ipsi m. nati à ipsi
rei è in singularitate et nihil è in re quod è sit singularitas aut cum singularitate
identificatum quia ipsa statim nati in re extra singularitas è dat.
Improbatur in sit Porphyrii ordo ipsi ex ordo quod sup. cum Platone de genere
ipsi 2. Chri. Hæc aptitudo à ipsi rei in nati rerum est è Deitatem certitudi
aut generalis est ducit quam extrinsecum, nil hoc sit Dei quia et apti
tudo illa proprietas è, quod è sit Deitatem certitudi aut generalis ipsi, hæc
aptitudo è compatit nati existenti in singularitate quia è è Deitatem certitudi aut

generalis. sicut patet quia genus cum differentia est generalius quam species
genere stricte sumpto. sed patet. quia in singularibus et singularissimis et mi-
nimis quia id est illa aptitudinem ad fit in multis quasi realem identitatem. quod
v. hoc aptitudo nec fit accidens quidem extrinsecum pter. Accidentia tamen
sua communiora quam minimorum ratione sit et, ho n. v.g. et alby nat nigri, qua
Socrates nat Plato et alby nat nigri. sed hoc aptitudo sibi Porphyrii et corporis
quam ratione minimorum. nil n. quam hic illam aptitudinem ad et prius in
gularib et minimis quia id et accidens extraneum.

Chio 6a. Quia i pter in singularibus existens nullam hi
oris aptitudinem ad eandem in multis quasi realem identitatem
nec positivam nec negativam nec propinquam nec Remotam.

Hac Chio 4 sicut pter recepta et nit Recentiores. unde in v. pter
explicanda. si singulis aptitudines in Chio allata et in pri aptitudo pos
tiva et essentia quam nachi ad alby. nat lapis hi positivam aptitudinem
ad motum deorsum qa ex sua nat inclinat in illum ex signata fin: gra
vitate. Aptitudo v. negativa nil et aliud jm quam in repugnantia ad
alium rem nat lapis hi aptitudinem negativam ad motum sursum qa
in repugnat illi nat ascendat sursum q alium fili quantum in ipsa in
in hi hi nat lum motivum ad talem motum. Unde quia nat inclinat
nachi ad alium rem jm tq qd extrinsecus sit respicere
ad illam oris hic aptitudinem negativam sive in repugnantiam.
Aptitudo propinqua et prima libera et expedita ad actum. Aptitudo Re
mota et prima impedita ad alium actum. Exempl. utrique sit homo
qui oris liber et ad currendum oris hic aptitudinem propinqua ad currendum
si v. calceis hujusmodi ligatus eicunt ad currendum quidem hi aptitudinem sed
remotam hoc et impeditam. Idem in in ligno pat. jm de n. lignum hi
calorem et frigidum propinqua aptum et ad formam ignis recipiendam, sicut
v. frigidum hi, remota aptum et ad eandem formam. Hic intellectis
pti Chio 4 ad singulas partes.

Ja quia quod non a parte rei non habent aptitudinem passivam ad esse in multis
aptitudo passiva a natura generis ad aliquid genuinum et ipsa rei non est nisi
a parte rei non habet talem generationem naturam ad esse in multis quia non
aptitudinem passivam, ma: et ergo pat. pto mr. si non habet illam
generationem naturam habet non illam quia est in singulari sed tamen illam non
habet quia minor nota. Just. pat. ya quod compatit aliam naturam compatit
ei ut in genere stricto regitur. mr. pat ya non quia est in singulari est
plane impossibile ad esse in multis, cum non ipsa identificetur cum singulari
dicit et hoc ex sua non offerat necessariam habitudinem non quia esse in
nullamq habitudinem ad esse in multis. Preterea Adversarius
non in singulari habet aptitudinem non generium sed remotam, et
singularitas cum identificatur impedit eam ne possit stare communiter.
Sed ja jordanus repugnat ab tam naturam jam significat repugnat non
est aptitudo tam remota jam generis, sed non a parte rei in singulari
contenti repugnat non significat ab esse totis diversitas cum multis quia
repugnat ei non est aptitudo tam remota jam generis. ma pto est apti
tudo quod actum et ordinem ad actum tangit ad finem quod jordanus re
pugnat ab esse non repugnabil aptitudo, si n. non potest fieri ejus nulla non
in hinam introducit sensu potest quia aliqui fieri generis fuit remota.
mr. pto si non Petri v. g potest actu identificari cum multis hoc ita
fieri o. et non ab nel non Petri amittere singularitatem et acquirere uni
singularitas nel quod non Petri simul cum singularitate quod Petri consistit
cum aliqui singularitate ita ut faciat unum numero diversum cum illis, sed
hoc non implicat contradictionem quia non significat non potest non a parte rei
existens cum plures identificari, quod si implicet pto non non a natura
eadem cum singularitate quia negat illam amittere aliquis potest aliquid ab esse
sua diversitate et significat esse et non esse quia implicat. E v. quod non implicat
pto Petry v. g Joan Bremen unum rem esse natura ab aliqui nidemis non humana quia non potest miscere cum illis ita ut offerat non numero
diversum, offertur n. et non offertur quod sunt simulant et non distinctum.

Hæc ratio probat sufficienter ut patet a priori rei non dari aptitudinem positivam
nec positivam nec simpliciter, ut probat de aptitudine negativa de qua ut
in Christo dictum est, quæ fit etiam res. Si enim a priori detur aptitudinem
negativam inesse ei res fieri, sed non potest esse res quod est in singulari, sed neutro modo
quo nulla modo convenit res a priori rei aptitudo negativa ad identitatem realem
cum multis, ergo prior non enim ut prius convenit ei fieri esse, alias etiam illam
detur res et sanctus est quia hoc est falsum quod est id quod fieri. quod fieri:
quia res quæ convenient naturæ sibi esse convenient ut omnis contentis sub illa quod
fieri hoc aptitudo negativa convenit naturæ humanæ esse fieri, hoc est quod
cuiusvis convenit ut detur quod stricte sub illa, hoc est ad fieri esse. ergo
Dicitur quod cuiusvis in singulari quod ut fit hoc aptitudinem negativam ad
identitatem cum multis alias detur aptitudinem ad aliquid esse cuiusvis
ut oppositum, quod ita repugnat sunt rationes hoc aptitudinem ad creandum,
nec est hoc aptitudinem quod est in singulari quia est in illis in singulari
tertiam dicunt positivam aptitudinem ad rem quod potest esse repugnantiam
ad identitatem cum multis sive ut repugnantiam. obj. quod. Ergo est. quod hoc
habeat positivam aptitudinem ad existentiam esse repugnantiam ad hominis
existentiam quod ut quia est quod a priori rei habeat positivam aptitudinem
ad rem, habet ut repugnantiam ad identitatem cum multis quod ut habet
ut repugnantiam, alias dicunt duæ contradictoriæ simul esse. Ergo quia
habeat repugnantiam et ut habeat repugnantiam quod est impossibile.
Circa hanc aptitudinem negativam Adverte. Non illam hoc negare quia
est in priori ita quod nulla parte potest ei competere independenter ab illis
faciendum hoc quod non est possibilis in singulari quod illam habeat aptitu
dinem negativam ad creandum in multis, ergo quia recte dicit quia hoc talem
aptitudinem fit dependenter ab illis.

Cap. 7. Solo Responsio. Vide dicit non dari
a priori rei ante ocis operacion illis.

Hæc Chi manet probata ex dictis. Vide n. dicit dicit unitas fieri sunt
et aptitudinem ad creandum in multis, fit res unitas fieri sunt rei aptitudo
existit non a priori rei ante illis antem quod res vide dicit dicit a priori
ante ocis illis operacion. mirabile ex Christo 4 s. d. 6

Arg 5. Ex 5 Choch. p Sorta Platonis. Entia rerum sunt aeterna
sed non sunt entia in singulari ergo sunt aeterna ergo quod est singulare est
esse singulare entia sunt entia ergo entia sunt singu
laria. pri ma. ab aeterno rerum esse dicere hoc esse nihil revelat ergo entia
rerum non sunt aeterna. pri mi. Entia in singulari corrumpuntur ergo in sin
gulari non sunt aeterna. Respondeo. D. m. Entia rerum sunt aeterna quod ad
existentiam ergo m. fi. n. sola dos esse aeterna. Entia rerum sunt aeterna in
omnia ad aliquem concedo ma. ab aeterno n. fuit nec dicere hoc esse nihil
revelat, non ilaq entia rerum aeterna ex posterioribus fuerunt quia de ipsis
sunt aeterna veritas, ipsa opinio fundatur in existentia illius et sed
entitatis contingentia producitur facile ita ut in conceptu fuerit aeternae
entitatis producatur.

Arg 6. Ex 2. Non est singularitas habet predicata extraneitatis ergo distin
guuntur realiter anti. cum autem Ab. ergo. quod Deus n. si in re sunt unum et
idem impossibile est ut unum sit aliquid quod alterum non est. ant. v. pri. non est
communicabilis, singularitas non est communicabilis sed hoc sunt predicata ita
extraneitatis ergo non est singularitas habet predicata extraneitatis et ergo distinguuntur
realiter. Ex d. ant non est singularitas habet predicata extraneitatis quod
sunt a pri. rei ergo ant, quod omnis conceptus conceptus, hinc nihil sequitur
concedo ant. a pri. rei n. non non est communicabilis sed singularitas ma et cu
nemi ei communicabilitas hoc quod est abstracta a singulari.

Arg 3. Petrus et Paulus a pri. rei convenunt in natura humana ergo a
pri. rei habent unam naturam ergo a pri. rei non humana erit veritas habit.
pri ant Petrus est homo et Paulus est homo a pri. rei ergo Petrus et Paulus conve
nunt a pri. rei in natura humana. Ex quod ex convenientia non sit ei in
in aliquo uno ergo si Petrus et Paulus convenunt a pri. rei in natura humana
non humana erit una a pri. rei et sequitur erit veritas habit anti cum
Ab ex nacum, hic n. unitas sufficientem. Ex concedo ant et d. cum
ergo habent unam naturam a pri. rei positive ergo sequitur, habent unam naturam negative
aut similitudinaria concedo consequ. et dicere sicut Petrus habet naturam quod non est
divisa. Ex quod habet et entitatem ita et Paulus habet habere naturam et divisam

in hm sequ. et ea commentari qd habet unam et eandem naturam a filio dei
vel unam et eandem humanitatem ipsius cum sed habet duas distinctas
humanitates, hoc est duas distinctas entitates quia non est dimissa in plura
quam habet et entitatem et rationem huius Petri et Pauli convenire
in ratione humanae, sicut Petri habet humanitatem quia non est dimissa in plures
entitates ita et Pauli habet talem humanitatem et sicut ratione quia est in Petro con-
veniunt quia secundum entitatem ita et ratione quia est in Paulo, non hm dnr convenire
a filio dei, qui habeant unam et eandem numero naturam ipsius cum qd est hrc
unam naturam positivam sicut duo particulares albedines affectae dnr convenire
in albedine non qa habeant unam et eandem albedinem a filio dei ipsius habet
hoc non falsum est, sed qa utrq habet similem entitatem de qua eadem predicata
entitatis affirmantur. Et hoc argtum solet in hoc modo opponi:

Petri et Pauli ad filio dei est similes in natura qui a filio dei habet unam
naturam, ergo pter relata similitudinis fundat in Vnite. Ad qd Bradwardinus
dicit quod habet unam naturam negativam secundum ergo positivam non ergo non
et hoc argtum sequitur qd Petri et Pauli a filio dei non habet hrc unam naturam
positivam qa tunc non esset similes sed plane idem in natura qd et falsum est
et similitudini contrariatur.

Sed ad I argtum secundo nota et dicit quod a filio dei habet unam naturam
unitate facti concedit. Vnite facti est ens positivum ergo ergo. Si dicat
quod natura a filio dei erit facta unitas figuram a filio dei habet naturam facta
ergo ergo. hoc non unitas facti non est sufficiens ad constituendum facta
unitate ad supra ratum est.

Arg. 4. Ratio humana V. G. in Petro est a filio dei cum illa actu identifi-
cata quia habet aptitudinem negativam ut fit in illo non a filio dei, ergo pat.
ab actu ad potentiam. similiter ratio quia est in Petro est realiter cum illa identifi-
cata quia habet aptitudinem negativam a filio dei ut fit in illo et idem SS de
abjs multis modmodis cum qb ratio est realiter identificata quia non a filio
dei habet aptitudinem negativam ut fit in multis quia erit unitas facti a
filio dei.

Et singulas naturas quæ in singulis individuis est hæc abstractionem à tali re
ad eandem in illis singularibus in qua requiritur sed negat quod hæc abstractio
fit constitutiva entis quatenus, quia abstractio entis est ad eandem
in multis, hæc v. abstractio fit ad eandem in uno individuo, quia et ab
eandem ocli istas abstractiones in unam congregatas in quo constituere entis
quatenus, quia abstractio entis quatenus semper constituit in natura et respicit
uniformi ad plura, ista a abstractionis non respiciunt plura uniformiter
et indifferenter sed una respicit hoc individuum et alia aliud. Et quia
clare patet natura à tali re non est aptam ad eandem in multis Et si fiat
argum. Natura à tali re actu est in multis quia potest esse in multis ergo potest
ab actu ad posse. Et negatur hypothesim quod una natura à tali re fit in
multis, natura n. quæ est à tale re in multis non est una sed plures et hujus
disparitas, ad utile a. patet quod fit unum aptum unde multis et ex defectu
substantiæ manet quod sunt una forma. Vtile sic: quatenus non posse dari à tali
re independenter ab illis, non de posse dei absolute quia hoc est ratio quatenus
entis jam DEVS auferre negat posse ipsa rerum existentia entium.

DVBIVM 3IVM

Quænam sint motiva illis ad formandum vtile et an sint utile ex Abstractione illis agentis ut agentis

Quum notum quod illis ad abstrahendum naturam à singularibus dicit, et quia ipsa
cognosciit dicitur operationem quia. Vnum operatum similium aliud dissimilium illis
et moveri ad modum entitatis aliquium rationem carentium in quo entitatis huius
bruteis assimilatur, adverbil non huius rationem videri, talia v. cetera
rationem facere adeo agnosciit dissimiles operatis in hoc ab operatis
bruteis et quia ois operatio sunt hoc et operatum illis habet diversas
operationes diversa indicant ei operationem. Operationes similium quem ut in
simple moriamur indicant ei hoc rationem quod est in
rationem similium, dissimilium v. indicant ei rationem, quod ipsa
operationem operatum

ita res est nisi fit comparata vel unum in multitudine aliud in specie intellectu, nec in rationalis
intellectu rationalis abstractus et brutus cum rationali quod ortum habuerunt, quia
[illegible] unum illis non potest ea quae fit in multitudine intellectu, licet a gli rei fit
unum quod conceptus cum cognitione distinguere, unumque sine alio cognoscere
hinc fiat rei conceptum quod cognoscit ipsum communicabile agrorum
similium, sentiendi sic et movendi, alterumque actuum communis brutis et
hominibus et hoc ipsum intellectus, in quo conceptus rationalis ea quae a gli rei di-
versa est unicuique nisi fit in id cognitio ex abstractis fit cognoscere.
Conceptus ille rationalis ex ni particulari quando in magis repugnat rationi
quod in homine jam quod in Leone aut alio brutis, ex quo non conceptus diversae
fit verte gli sic: ex quo talem cognitionem fit unum quod aptum multis
quae sunt de entia vertis, Verum quidem ex carent dicit quae dimissum carent
unitatis oppositam, aptum non ad entium in multis ex nil obstat in enti-
bus conceptus ex fit multis sic communicabile.
In constituendis v. species abstractis omnes vertis, Videlicet n. ges
hominis, similes agrorum etiam, res enim induxit in id unum ipsum,
et quod similes tales agrorum quae sunt nec ullam distinctionem ex gli ipsum
percepit gli adeuntibus solam numeriam distinctionem in illis agrorum fit
put sic: hic et nunc a tali aut tali suppositis etiam quae conditiones
individuales et materiales appellantur, quae cum in fit apprehensa etiam ut opti
materiales, hinc mutatur ita ut fiat conceptum esse quod similium agrorum
in ob certa quam individua communia ab ea quod concipit hoc aut
illud singulare a quae tales agrorum etiam, constituitur ita et hunc modum
verte quod vocat species.
Aliud in Motuum cum Frendtr et quem Proximis constituendum
Vrte assignat. Ipsa rerum secundum ordinem similes Ego n.
quod in una re fit omnis res cum entitis ita ita et sic mis fuerunt et
similitudinem adeptis unus conceptus conjungit in fit fit et unum rerum sine alio
conjunct sine apprehendat Ex quae apprehensione orta verte, Ergo est hic et in hoc
in quo reginam plures res et entes et rationalis et materiales conditiones.

ij est ut natura simul agrescere illi concipit nunc sunt alia, nul
sunt rationi et sic constituit gens. Rationi sunt conditiones indumentum
sibi fingere constituit species et hoc est motum illi non ad effectum
veteri.

Ex gratiam in Fol. oral. Suppositio est illi sed est natura cum
alicui fundo cum motum et fatis tali sing. Deum fil. Vite sed hi
fieri et agrum illi Commentum quod est jam autem illi id fiat veri
ni est in illo agrum.

No 3 Ethica h. In hoc ergo regio illum. Agentem sic: et passibilem
Illi agens et pro quam aut operatione illuminans phantasmata, reddens
intelligibilia actu, quod erant ante tu intelligibilia pro. Ex quibus sunt in
telligibiles a phantasmatibus quod recipit ab illi passibili facient ut pos
sint intelligere res et illas representates. Actio quod illi agentis et illustrans
phantasmata, cum sunt in illi passibili. Illi passibilis et pro quam
aut tunc se in pro ad modum tabulae rasae ij est res intelligibiles et
in non videndo sunt in potestate sed illas recipiendo sed sed Verbum et
et ipsa res sunt habitudinem ij Verbo rem ipsam contemplatur nec a passi
bilis ex recipiendo sunt ab illi agentis illustrates patiuntur sunt magis re
cipiendo calorem pati Dei. Actio quod illi passibilis et sunt Verbum et
in Verbo res contemplare. Dicimus Actio in illi agentis illustrari phan
tasmata quod illustrio sit hoc modo. In Petro v. 9. et Deus Nam sic: et Ex
cilivis nam indumentum et eadem modo in phantasmate Petri et sunt
bilis in mente et phantasiam quod est pro quam retinens sunt recipit a per
sibi exercitii, et Deus nam et Conditiones indumentis, et hoc est quam
hoc est ita, hoc carnes. Illi quod agens mediante per lumine manifestat
illum passibili nam illam in phantasmate reducitur resultates conditi
onis indumentis, quod illam nam contrahetur, Ex ij illuminare et sunt
a phantasmatibus sunt intelligibiles quod recipit in illi passibili efficit illi ea
rum ad cognoscendas nam in phantasmate contentum.

De E. Ergo est Abstractionis Realem sc. et Intentionalem. Realis est ij vna res à pti rei ab alia separata ut gradus separata mans à corpore. Intentionalis est ij vnum cognitum separata ab alio cum q̃ hi erat in pti rei commutatum ut gradus cognoscens animal sine rationali separans animal à rationali in realis sed intentionalis.

Separatio Intentionalis iterum Duplex est. Negat. sc. et Positiua. Neg. est ij vnum ngat de alio ut Lapis non est homo, vel homo non est animal. Positiua est ij vnum cognosit sine alio positiue, cum q̃ hi est commutatum, hic sensatus est homo.

Chō 1. Nam non est ut ens q̃ abstractionis realem nec q̃ Intentionis negatiuum.

Ja 9. pti. Nam non est realis separatio à suis inferioribus cum ab identificat sed abstractio realis est talis separatio qui non est ut ens q̃ abstractionis realem.

2a pars pti. Abstractio negatiua est ij vnum ngat de alterio sed ut ens non affirmat de suis inferioribus qui non est ut ens q̃ abstract. Intent. negat.

Chō 2. Nam sit ens ut in ordine sine Metaphysica tam q̃ actionem alij agentis ipsum possibilis.

Ut ens in ordine nil est aliud ipsum in ordinem aliunij sed ens ut res est aliunij speciei intelligibilis repraesentantis rem sine determinatione ad aliquid individuum cum singulare. v. g. species hominis dicit sed ens ut res qua repraesentat hominem sine determinatione aliqui ad individuum cum singulare, hoc est dicit ens in ordine qua est ordinem talis sed ens.

pti ij ad actionem agentis Chō. Alij agens facit actio directe intelligibile sed erat tm per intelligibile sed ut intelligibile actio directe fuitum in ordine qui ut ens sit in ordine q̃ actionem alij agentis. non pat ergo non agens alij agentis. m. pti q̃ speciem alij agentis repraesentat non sine conditione individuantis qui est non ens in ordine. Deinde non pat. qa alij nisi tm directe q̃ hoc statim cognosit ut ens.

quod v. q̃ actionem alij possibilis sciat ut ens in ordine. pti. Alij non cognosit nam ex mo ij repraesentat q̃ speciem ab alio agente producta sed non respicit illij speciei est ens in ordine qui respicit alij possibilis est ens

in eo dicitur. ma e verba. ipsa v. possibilitas ñ aliis nisi cognosci nisi secundum
ipsum esse ipsi illum agentem fuerunt manifestata. mr. ñ gat cy Dulcis d
esse bene misericordia.

Cho 3. Nam ñ hl soahl zum Intellectum Verbi Lor
Actuum ipsi agentis sed ad actuum ipsi possibilis illum
ei tribuentis ñ absolutam sed respectivam sui comparatum.

Q h. Chorus Ille. Dc. In ipsi esse actuum cum cognitum regi.
Vnum absolutum aliqm comparatum cum Relativum. Absolute e ij
aliq res sui regrd ad aliud cognosci ut quid cognosci lapidem aut aliud
ens ipsum absolutum. Comparatum cum Respectiva cognitio dr illa
ij res aliq ~~aliq~~ in ordine ad aliqd cognosci ut quid cognosci matrem humana
nam in ordine ad filium et Dominum, Aut in ordine ad hominem et Deum.
Sic Chus q ad 1 q. 2a Intellectus Verbi soahl e ens rationis q ñ sil
Fieri soahl ad actuum ipsi agentis. ars sal. sic esse Ens rationis tm
sil cognitum sed ipsi agentis actio ñ e cognitio sed tm abstractio a
conditione mahl qd soahs ratio ñ sil fieri ad actuum ipsi agentis
et qd non ñ hl soahl istam E. Intellectum ad actuum ipsi agentis.
2a Pars. pbr. Vt hc V. q. sil species soahl dl hc E Intellectum cum
rationem soahlem speciei sed non ñ hl illam a fi neq ad illum agentem ut
gratum e qa ipsi cum cognosciturus ñ sil sed tm abstractus ñ sil sed Intellectum
non tribuere qa nec intellectum nec rationem ipsum cognosci qd ad illum pos
sibilem, ñ n. aliq restat ipsi ad quem non pertinet hc soahl istam E Intellectum
qd 2a chus pars nra.
3a Pars fi: qd ipsi possibilis tribuat non soahl E. ratio Intellectus
ñ ad cognitum absolutum sed respectivum pbr. Vt ipsi tribuat non E.
Intellectum ratio dl tria ad aliqd ens rationis sed in cognitum absolutum
non ñ tria ad aliqd ens rationis qd ad illum ñ habebat non soahl E. ratio
intellectum. ma pbr. illa E. Intellectus ratio e ens rationis qd fi ipsi nullum illum
non tribuere a q ratio denominat dl ad illum tria hc e cognosci
pbr mr. quia cognosci hominem in eo aliq aliq ordine negativus cum carentia
ad suam inferiora nullum ens rationis cognosci, ergo n. non dm fi ñ e ens
rationis sed realis. qd ipsi in absoluta non cognitum ñ tria ad aliqd ens rationis
Cq mr: nra.

Ex his facile patet. quod ad rationem veritatis formalem in ea constituendam,
requiritur comparatio cum respectu cognitionis, quod non ita intelligendum est
ipsi comparationem ea ad sua referre habeat ea formalis sed habeat inter
rationem veritatis, hoc n. verum non est, cum hoc esset ad nullum ens reali fore ad
E. Intentionum terminum. sed necessaria cognitionis separationem ex cognitione illa
possibilis et ipsa ea hic formalis E. Intentionis veritas non relatum cogni
tionem tanquam conditionem sine qua non. et in hoc magna est difficultas. Quidam n.
talem cognitionem veriam negant. Alii affirmant quod et nos affirmamus. Vide
Ptr. p. Cognitio ea absolute non sufficit ad constituendum veritatis formalem
quia alias posset consequi post. sed ita alia est comparatio cognitionis quo.
Ptr. E. quod cognosces hominem in eo, hoc non hic formalem esse Int. quia
ea tunc non cognoscit illa E. Intentio, quod ex dictis post dubio de Entis
rationis tunc hic ea quod cognitio ad illam tria quo et aliam cognitionem dll
cognosci ea et illi tribui hoc E. intentio logicalis. Fiunt vltra.
sed non est tribui sine separatione quia separatio non potest esse hic habent rationem
formalem quia. Ptr m. idem n. tribuit hoc ens quia et non Petro ea nihil
quod hic est in plurali numero intelligunt et non Petro, sed hoc nihil est ea
nosse non possumus nisi separemus ea cum sint inseparabilia et post quia separa
mus regit. Vegel hoc ratio non in arati. igitur n. non tribuo arati rationem quia
et hoc rationem grus nisi ea nihil est in plurali quia Petro, hoc v. in
plurali numero tunc. sed hoc nihil non regit separationem ea cum sint
inseparabilia quia ultima pars chorus nota.
Sbal in hoc ratio ea non non potest judicari quia est generalis veritas sine tempore
si n. ipsa certia veritas negat hoc sine illa consequent nec generalis hoc
potest. Sed Ptr vltra quod ad judicabilitatem formalem ea potest separari
judicare et indicium affirmatorum quia veritas affirmat de sint inse
parabilia sed ad indicium regit non cognitio potuimus ipsum conferat
cum altero quia et unum potest de altero judicari posset comparando ma
et certa Ptr m. contrario illa non affirmat Petro et hoc cognoscit hominem
nec Petro si n. hoc non cognoscit et non potest idipsum affirmari, hoc a. et
separari unum cum alio quia ad indicium affirmatorum regit separatio aliquam
ad judicabilitatem.

Dabit ergo quod ad Objectum est fol. dic. Ad ea: Vera sunt quod actuum
illis agentis non possibilis. Dicimus n. nostra tamen sentit quod actuum
illis possibilis et non agentis sed nos non quemcumque actum illis possibilis sed
comparatum, hoc est quod talem quod nostra sequitur separatum non cum sua
materiali, ipsis quod illis cognosci non non est non absolute et pure. Tunc ergo
affert sua sententia contrariis sed ipsis multiplicat unitam facere, negando
ea: materiale, singularium non est. Sed est, tunc sentit constituit nostra quod
tunc illis cognosci E. Intellectum nostra cum non tribuit quod plane
materiam et non habeat sentit E. Intellectum nostra.

Verum quia non non spec illis quod agentem illum quod sicut et in con
cepto illis possibilis ipsum absolute cognoscentis hoc primo fundamen
talis sentiam rationem nostra, hoc est illud est cognitum, addere primo aptum
non non illis ei posit tribuere E. Intellectum nostra, non hoc illam sentit
tunc quia cum illis non cognosci.

Arg. j. Non quod actuum illis agentis et possibilis est una apta cindi
in multis quod illam non sit nostra non hoc in est ultimo sed non sentit
Loc. phi ant non quod abstractum actuum abstractum illis agentis et
possibilis est separata a conditionibus quod est una apta ad cindum in multis
ant hoc: iterum pat. quia non quod actuum illis agentis hoc repugnat illum
possibili non manifestatis conditionibus individuantibus quod quod illam actuum est se
parata ab illis. Ad hoc argumentum quod est sequentem oratio sentit: de
ant non quod actuum illis agentis et possibilis est una apta cindi in multis
primo fundamentalis ant in est ultimo, sentit et in est Loc. ergo ant
et mo eadem 2. cons. ad gb. & secd. quod non quod actum illis agentis repugnat
primo conditionibus individuantibus. nisi hoc ex hoc inferri non quod illam actuum
sentit hoc E. Intellect. nostra. Non est quia cum tam unitas ipsum aptitudo in
non sit aliqui rationis impossibile est quod non habeat sentit illam E. Intellec
tum actuum illi E. intentis cognosci. alias certi dari aliquod cons
tituit sentit aliqui et quod ab illis cognosci quod fortasse est reputamus sing

Et cum ~~q~~ adversari ipsi agentis vel pat. illa res facilis 2a Intentio non
cognosci neq; in ~~q~~ cognitione abstractam ipsi possibilis cognosci poterit
Ergo illa ad naturam entis realis trah. et g. ~~q~~ hanc 2ptem adversari, nam
in potest facilit hrc 2. unitis intentionem

Arg 2. Ad probandum in prti comparacion nam cum sint inferiores ad
sil facilit unitis. Vtile prio c. ipsi singulari g. nam aliqis comparat
cum singularib. c. utis. Deinde Arist comparacion nam ex mo cond. in ipsis
g. c. in multis g. aliis comparacion c. uniis. Ergo pat. pri ant Arist fac
tam comparacion erat comparabilis multis g. aliis comparacion poterat
c. in multis g. idem g. antea. Ex Vtili Metaph. Sunt in c. ultimo prio
c. ipsi singulare, ergo hi facilit prio c. aliqis singularia in g. c. pt
cognoscant. Eodem mo dic ad p. cons. Ad 2. g. Ex ~~[illegible]~~ nam
anti comparationem ex mo cond. quem hl in ipsis poe c. in multis prime
fundamentalit, in hi facilit fel nru p regit comparac. tamen ut con
dicio ad hoc ut habeat nam 2a Intentio unitis et g. hoc in Ex ad
probationem antis, c. r. nam ~~q~~ abstractionem comparabilis ~~q~~ prime fundamen
talit, in hi facilit.

N. Nam in statu abstractionis nocare unitem g. et speciem ex ci mo h
quendi g. hl ~~q~~ primum fundatum nempe c. cognitum, nam cuiq; illi statim
fel 2a Intentio unitis facilit habere, g. r. parum distat nihil distare inter.

Solent hic Multa a phylis tractari. J. An nam Vtilis uerig hat
c. in se ipsis in Ithi. Ad g. Ex Nam fdm ipsam c. intuion hrc idem
c. in ipsis et in rib. singularib. neq; hoc hl magnam difficultem. Nam
r. fdm intentionem unitis facilit uerig hrc c. in ipsis ipsis in singularib
g. pat. ya hoc 2a Intentio hi competit nam ~~q~~ ipsis g. in illis hl uerig
c. g. ad illam intentionem.

Tractant 2. An percepts singularib manent nam unitis. Ad g. Ex Nam
fdm c. realis existentia in manere facilit fel hi nullatenus hoc c. in Vtile
suary cauty et in manere in ipsis ~~q~~ ~~q~~ percepts singularib fel de nam unitis
multas species efformari.